

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swérnje džěłaj
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoěń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ćí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

↳ Sserbske njedželske kopjeno. ↳

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihcizisčezěni w Budyschinje a je tam sa schwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Rogate.

Jana 16, 23—33.

Rogate rěka nascha njedžela; mjeno je hižom kaž předowanje. Rogate rěka: modlcze so; k modlitwje dyr-
bimj my so napominacž. Ale njeje tajke napominanje po
prawym wysche? Hdnyž w prawym sjednocženstwje se swo-
jim Bohom stejisch, hdnyž by w Bosy žiwj, potom so tola
kam wot so rošymi, so i nim tež rěčisch, kaž džěcžo
i nanom abo kaž pscheczel i pscheczelom rěči. Rěč wu-
trobj i Bohom je modlitwa! A my wěmy tež, tajke
sbóžne prawo je nam Bóh tón Knjes w modlitwje dał.
Slaj, ty směsch so Knjesej njebjesow a semje bližicž, směsch
jemu wscho prajicž, schtož na wutrobje masch, haj, ty směsch,
jemu wschě swoje staroscze pschepodacž a móžesch potom
teho wěsty bycž, so so wón wo tebe stara. Luther je
ras prajil: so modlicž je kóždeho kchesczjano najrjensche
džěło. Derje temu, kiž so w tym jako mischtr wopokasuje,
kaž nasch wulki reformator sam. Sbóžny kóždy, kiž so
modlicž móže!

A tola, kelto jich w naschich dnjach, kiž so tež
hischcze kchesczenjo mjenuja, nochzedža nicžo wjazy wo
modlitwje wjedzicž. W schuli su drje tež něhdy modlitwu
nawukli, ale woni mjenja, to běsche tež jeno něšto sa
džěcžazy czař. Schtož woni hischcze móža, to je, so kht-
neho modlerja jeno hanja. Ach, kať sazpjena je tola
modlitwa pola mnohich cžlowjekow! Tehodla chzemy my
dženka wyskacž: budž nam witana, ty njedžela Rogate, kiž

chzesh naš dženka i nowa k modlitwje napominacž; ty
njedžela Rogate, hdžez so tež přeni krocž sažo hromadže
w Božim domje k naschemu Bohu sa plody polow modlimy.
A nasch tekst chze naš nětko wuczicž, kať mamy so prawje
modlicž. To budže tež praschenje po sakladže nascheho
teksta: Kať mamy so prawje modlicž?

A nasche wotmolwjenje rěka: 1. W Jesuřowym
mjenje, a 2. wušlyščenja wěsczi.

Pschińdž, mój Jesu! ke mni jeno do tej „cžěmnej“
wutrobj; sjeiw mi swoje swjate mjeno, mojej dusche psche-
cželo, so ja tu psches hnadu pschińdu k prawom pōsnacžu.
Samjen.

1. Proschcze, dha budžecze bracž, kať napomina naš
nasch Sbóžnik Jesuř Knystuř dženka. Placzi tež tebi tuto
napominanje, luby kchesczjano? Chze tež sa tebe tuto
Jesuřowe słowo kaseń bycž? Dži ras prawje do so!
Kať je w twojim žiwjenju modlitwy w sańdženych dnjach
stało? Njelij ty hodžiny mē, hdžez běsche kať spróžny
k modlitwje, hdžez njeběsche tebi modlitwa žane sbóžne
prawo, ale wjele bóle wobcžežna pschišlyšchnoscž? Njelij
tať někotry džeń bjes modlitwy sapocžal, bjes modlitwy
žiwj byl a bjes modlitwy wobsamknył? Kano dyrbjesche
hnydom na swoje džěło a ty njemějesche khwile k modlit-
wje a w prózowanjach žyłego dnja njelij na žanu mod-
litwu myšlil a wječor běsche kať spróžny, so by přjedy,
hacž běsche swojej ruzy stnył, wušnył. Slaj, to běchu
hodžiny, hdžez dyrbjesche so k modlitwje nufowacž, hdžez

ja tebe to słowo płaczące, ty dyrbisz się modlić, Bóg to chce. A także godziny mieni też ten Anjes, gdyż tebi w naszym tekście pschwoła: proszące a wy budzące bracie.

Tute słowo njecha pať jeno kaseń bycz, ně, tuto słowo chce nam też dowolenje ł modlitwy dacź a nam pschwołać: ty khude cźlowste džecz, ty kměsch się modlić. Ty kměsch ł swojemu wulkemu Bohu pschińcz a wón da się wot tebe namakacz wo dnjo a w nozy. Praj jemu wscho, schtoż na wutrobje masch. A gdyż knadz mēnisch, so sū twoje należnosće pschemale, hacź so by mohł ł tajkimi pōdłanskimi wězami ł Bohu hicz, a tola sam sibi žanu radu njewěsch, abo gdyż mēnisch, so je twoja próstwa pschemulka, so njemōžesch sibi telko wot Boha žadacz, dha dźi ł njemu w Jesuřowym mjenje a praj ł swojemu Bohu: twōj Syn je mje ł tebi pokasał, a njeje prawje, so ł tebi pschińdu, dha wucziń to ł nim. A temu chce naš też našch tekst napominacz, gdyż ł njeho slyšchimy: Wo czoż wy teho Wōtza prošycź budzące w mojim mjenje, to budže wón wam dacź. Hacź dotal njejsće wy sa niczo prošyli w mojim mjenje; proszące, dha budzące bracie, so by się wasche wješele dopjelniło. Tak, luby pscheczelo, modl się w Jesuřowym mjenje! Schto to reka? Niczo druge, hacź się modlić w doměrjenju na jeho sa- slyžbu, w tej wěstosći, so je wón naš psches swoju krej ł Bohom wujednał, a psches swojeho Duchu ł Božim džeczom scžinił, kiž mōža pschezo sašo sawołać: Abba, luby Wōtče. Haj, tak sapschimiń jeno Jesuřowu sa slyžbu a ł nim stup we swojich modlitwach psched Bože woblizjo. Syn to cžinił? Abo placz ł tebi to słowo teksta: hacź dotal njejsće wy sa niczo prošyli w mojim mjenje? Pschetož w Jesuřowym mjenje się modlić, to reka się modlić ł prawym džakom napscheczimo Božej lubosći, kotruž je nam w Jesuřu Khrystuřu wopokasał. Jeno tón, kiž wě, schto ma swojemu Bohu się dzakowacz a kiž mōže wuřnacź: Anježe, ja njejsym hōdny wscheje hnady a kmilnosće, kotruž sū swojemu wotrocźkej wopokasał, jeno tón budže też w prawym waschnju się modlić. To hiščeže dołho nje- dořaha, so pschi sapoczatku abo pschi kōnzu swojich modlitwow te słowa stajisch: Anježe Božo, ja tebe proschu Jesom Khrysta dla, ně, jeno potom budžesch się prawje modlić w Jesuřowym mjenje, gdyż sū ł Jesuřom we wěrje na najšnutsknišcho šjednocženy; jeno tak budžesch ł nim też šjednocženy w Božej hnadže!

A w Jesuřowym mjenje się modlić, reka dale, się modlić w Jesuřowej myšli a Jesuřowym duchu, reka się modlić w prawej kħutnosći a bjes pschestacza. Dopjelni się to pschi twojich modlitwach, potom budžesch też wuřlyščenja wěsthy się modlić.

2. Jesuř praji: Sawěrnje, sawěrnje, ja praju wam: sa czoż wy teho Wōtza prošycź budzące w mojim mjenje, to budže wón wam dacź. Hacź dotal njejsće wy sa niczo w mojim mjenje prošyli; proszące, dha budzące bracie, so by się wasche wješele dopjelniło. A ja njepraju wam, so bych teho Wōtza sa was prošycź chžyl; pschetož wón sam, tón Wōcžez, lubuje was, dofelž wy mje lubowali a wěřili scže, so ja wot Boha wuschol sūm. Njeje wjazhy nusno, so Jesuř sa naš prošy. Ně, my wěmy, dla sa slyžby našeho lubeho Sbožnika naš njebjeski Wōtž lubuje, a Jesom Khrysta dla chce naš wón wuřlyšhecź. Jesuř chce bycz to Hamjeń ł wschitkim našchim modlitwam. Schto to reka? Hamjeń reka, kaž sūm ł našeho katechizma

wulki: haj, haj, wono się tak stacz dyrbi. Tehodla modl- cze się jeno Jesom Khrysta dla wuřlyščenja wěsczi!

Kak wě tón Anjes tola sūwoje wulke slybjenje, so chce njebjeski Wōtž naš wuřlyšhecź, wobkrucizcz. Sawěrnje, sawěrnje, ja praju wam, to sū jeho słowa. Dwōjzy wón sūwoje slybjenje sashgluje. Ale dha tak někotry nam napscheczimo dzerži: Haj, ja sūm się modlił, sūm na swoji- maj kolenomaj ležal a prošyl a Bóg njeje mje tola wu- slyšchal. Ja widžach psched sōbu kħelich cžerpjenjom a sūm Boha prošyl, so by jón wote mnje wsał, ale ja sūm tola tón hōrki kħelich picź dyrbjal. Ja sūm pschi kmjert- nym kōžu swojich lubych stał, a sūm Boha wutrobnje prošyl, so by mojemu lubemu sašo strowoscz dał, ale wón mje njeje wuřlyšchal. Je blašnoscz ł modlitwu, njeje wěrn, so Bóg modlitwy wuřlyšchuje. Ale njepraji tón Anjes tola dženska tebi, so chce tebi wschitko dacź, so chce nam runje to dacź, schtož sibi wuprošymy? Stary, pobožny Gossner je ras prajil: Na Boha Wōtza njemōže się cźlowjek ł žyła špuscheczcz. Jara džiwne słowo se rta pobožneho muža. Ale wón chce ł tym wuprajicz, schtož Bože słowo praji se słowami: moje myšle njejsu wasche myšle, a moje pucze njejsu wasche pucze. To njeby prawy Wōcžez byl, gdy by nam wscho dał, schtož chžemy mēcz, pschetož jako džecz tuteho slywěta prošymy jara huřto wo njeprawe wězy! A tón Anjes chce nam jeno to dobre dacź. Tehodla, gdy njeje tebi tón Anjes ras twoju próstwu dopjelnił, dha spōsnaj ł teho, so niczo dobre njeběsche. Wón je też twoju blašnu modlitwu wuřlyšchal, ale wón je wscho na najlěpje wuwjedł. Ty sū jeho wo něschto prošyl, schtož běsche po twojim mēnjenju dobre, ale wopravdže běsche něschto sa tebe schkōdne, a hlaj, twōj wulki Bóg je tebi to woprav- džite dobre dał. A gdyż budžemy ras ł wyschichich štho- dženkow wrōczjo hladacz mōž na sūwoje žiwjenje, kiž sady naš leži, dha budžemy prajicz dyrbjecź: Kak sūm tola huřto mōrcželi, tak huřto njejsym Božu hnady a Božu kmilnoscz spōsnali, ale někto widžimy, Anježe, ty sū wscho derje cžinił, cžescź Bohu Anjesej dajče! A tak njech nam hiščeže ras to kħutne napominanje do našcheje wutrobhy kħinczi, so bychmy wot dženknišeho dnja plody pschinješli, plody, kiž dořahnu do wěczneho žiwjenja nuts: modlče się prawje w Jesuřowym mjenje a wy mōžecze wuřlyščenja wěsczi bycz! Temu Anjesej chžemy pať někto slybicž:

Jehovah, tebi chžu ja spěwacz, hdže dha je tajki wulki Bóg kaž ty? Chžu na trunach cži kħerl'sche dželacz, ach! budž mi ł twojim Duchom pomozny, so cžinju jo we mjenje Jesuřa, kaž to się cži psches njeho špodořa.

Hamjeń.

B. w B.

Hnada Boža w Jesuřu Khrystuřu.

Sandžeže dołhy, pańče horn,
Wschitke stakny, pukicze sō,
Boži slyb mam thžazory,
Božej hnady bohatswo!
Žyly kwět njech sahinje,
Boža hnada wěczna je.

Bóg mi dzerži, schtož wón praji,
Wón je sūwoje słowo dał,
Šswojim kwěrnym kwěru haji,
Dōnž je wschitko dokonjal.
Schtož wón praji, stanje sō
Š nahla nanajkħrařnišcho.

Schto mi jeho hnadu slemi?
 Ta mje wjedze, so ja tam
 W domisnje mjes pscheczelemi
 Węcne bydło namakam.
 Sböžny mēr je Boži dar,
 Czerta wotroczi, śwēt, je chať.

Mēr se śwētom njeje ženje,
 Dobru nóz ty jemu baj!
 Na Boha měj dowěrjenje,
 Nadžiju na njeho staj!
 Najkiz bēsche, kajkiz je,
 Tajki węcziuje wostanje.

Njech so jeho klónzo taji, —
 Seho luboscz njeje wscha;
 Bože lube słowo praji,
 So kmy jeho džeczatka.
 Wón naž dzerži s rukomaj,
 Byrnjež sańdže semjki kraj.

Wón mje w swojim mērje skhowa
 A psched śwētom swarnuje,
 Hacz so hdy do czichoh' rowa
 Moje częto polehije.
 Duž njech schumja njewjedra,
 Wón je swojim schit a msda.

Wutrobnje mój Anjes so kmili,
 Ssmilneho kej rěla kam.
 Seno wēr! Bo mašej khwili
 Wobhrosy wschēm njewjedram.
 Kak mohł Bóh naž sapomnicz
 A we srudžbje wopuschczicz?

Duž dha dyrbi moja wěra
 Bycz kaž twjerda kótwiža,
 Bóh je hród a skala mēra
 A schtož klubi, doforija.
 Semja, njebjo sahinja,
 Boža hnada węcna je!

San Waltar.

Wěrjaza modlitwa.

„Ale so temu kamemu we wschej nusy wołali,“ tak je tež ras khuda wjeřna stara žónka czinila. Takama chyzsche psched swojej kmjerczu hšchčeze ras k swojej džowzy pohladacz, kotraž khětro daloko wot njeje bydlesche, so by swoje džęczo hšchčeze juntrócz wohladała. Pucz bēsche sa nju jara dalofi. Toia pak so na njón s wutrobnym sdychnjenjom: „w Božim mjenje!“ poda. Sdyž bēsche swoj domecz samkta, so rano sahe na pucz poda. Najprjedy drje, runjež stara a słaba, zyle ryhle stupasche. Sdyž pak klónzo kmalicz pocza a pucza žadyn kónz njebē, so jej tola trochu sthřkāsche, a wona czujesche, so je so na wjazh skhroblika, dhyžli w jejnych mozach ležesche, a skóncznje, nimale na pol puczu, zyle ležo wosta.

Schto dyrbjesche nětko sapoczecz? Bēsche wokolo połdnja, a daloko a schěroto žana człowiska duscha; wona kama pak blisko k temu, so by sawutlika. Ale tuta žona mējesche pschi swojej swontnej khudobje něschto, schtož je jej węcze někotryžkuli bohaczł sawidžal, mjenujzy wopravdžitu džęczazu wěru do Božeje wscheho-mozy a hnady. Bjes dalscheho pschemyřlenja so tehodla pschi

puczu poklakny, sthřny swojej ruzy, a k móbremu njebju shladujo so takle modlicz pocza: „Suby Wótče, ja njemóžu dale. Ty by wschchomóžny a mōžesch wschitke wězy czinicz. Bōsczel mi tehodla wós, na kotrymž bych so k swojej džowzy domjeska. Cziti to po swojej kmilnoscz!“

A hlaj, lědma bēsche žónka so modlicz pschestala, sda so jej, kaž by nasdala repot wosa a toni křhřchala. A hdyž so na tu stronu wobroczi, widži wopravdže prōsbný wós, kiz so runje k temu městnu bliži, na kotrymž wona leži. Wósnič so ju woprascha, schto tu tak kamalutka wonkach pschi puczu czini a schto jej je; a hdyž bē wscho shonič, nusuje staru matku, so by so k njemu na wós křdnyla, pschetož runje tam wón tež jēdže, hdyž wona chze. Tak je ju do wšy psched dom jejneje džowki domjesł, a tam so so wjeřelili, so je luba wonka takle sbožownje k nim pschischła. Węcze je tam potom tež swoje džęczidžęczy napominala, so bych so k Bohu modliče a do njeho wērke.

Wěra je bohastwo, kiz psche wschē druhe kubka dže. Wěry njemēc, je najwjetřcha khudoba!

Dobroproschenje.

Se swojeho sastojskeho žiwjenja jedyn duchowny tole powjedasche: „Sa wěrjazehe křchesczijana snajach. Runjež niz hšchčeze we wyschschich lětach stejazy, bēsche so wón tola jara sestarič, dofelž jeho křnaji po bjesbóžnych puczach khodžeschtaj. Mōžno, so bē jimaj prjedy we wschēch wězach pschewjele přędowal a jimaj śwēt pschewuski czinil, pschi tym pak s nimaj tola hacz na najlępje mēnil. Tola s tym bē dawno pschestal; ale nětko wón žadyn džen njestomdži, so sa njeju k Bohu wołacz. Ras k tutemu mužej pschińdžech. So mnu do domu listat fastupi a jemu list s jastwa pschepoda. Wón list wotewri, pscheczita a pschi tym woblēdny. „Mój křn Arnold — 6 lět jastwa!“ tak wón hluboko srudženy sdychny. Na to do komorki, pschi jstwie ležazej, wotēdže, s kotrejež cziche žaloseženje a proschenje sakřhřchach a ja s nim pschi kebi kōbu proschach. Bo pol hodžiny so sažo do jstwy wróczy, bēsche kebi swoje wobliczo smyč a stroschtny k njebju pokasawšchi rjekny: „Sa křm to jemu prajil.“ Wón bēsche czinil, schtož w jeho mozy stejesche a bē swoju naležnoscz do Sböžnikoweju rukow pokožil. Hacz je so tamny křn posdžischo k Bohu wobroczič, to ženje shonič njejkřm. Tola pak nanowe prōstwy węcze podarmo byle njejkřu.

Tež křm žónstu snak, kiz bē khuda wudowa a we swojim domeczku kamalutka bydlesche. Psched ludžimi bēsche njenahladna a niska, psched Bohom pak dla swojeje pobožnosče nahladna a widžana. Wona swoj khlēb se křhřkami jēdžesche, niz tehodla, dofelž by so tak jara wo njón prōzowacz dyrbjalo, ale dla teho, so bēsche so jejny jeniczi křn na jara hubjene pucze sabludžil. Dofelž spochi macžerne napeminanja a sdychowanja křhřchecz njechasche, bē křn skóncznje dom wopuschczil. Lěta dolho ničzo domoj nje-pikāsche. Tola macž křhřcheschche, so s nim pschezo bóle s hory dele džęschche. Pschi tym macž skhori a jejne skónčjenje so bližeschche. Sa křm pschi jejnym kōžu ředžal. A hdyž so ju ras sa jejnym křnom wopraschach, wona rjekny: „Dolho, dolho njejkřm wjazh žaneho lista wot njeho dostala, schtož pak wot druhich wo nim křhřchach, bē jara srudne; ale wumóženy wón tola budže.“ A to słowo „wumóženy wón tola budže“ wona hšchčeze junu wospjeto-wasche, na czož so czishe wudnycha. A schto so sta? Sdyž macž khowachny, so na jene dobo křn wróczy. Wón daloko byl njebē, a bē nětko na khowanje pschichol. Pschi rowje pocza wón kaž bjes rosoma hawtowacz: „Sa dyrbju ju hšchčeze junu widžecz.“ Sa jeho džeržach, hewak budžishe sa kaschczom do rowa skoczil, a k njemu rjeknych: Widžicz ty swoju macž wjazh njemóžesch, ale křhřchecz ju dyrbisch. Sa tebe je wona prokřhřla hacz do kmjercze.

Za czi praju, so je jejne poslednje słowo bylo: „Wumóžený wón tola budže.“ Nětko so jemu jeho sašakla wutroba Fleming, a macz běšče prawo měla.

Wušklyšana próšwa.

Bohaty pschekupz, kiž běšče s dobom pscheczjel khudych, tole pishe: „Sa bēch ras jara dobre dofhody mēl. Sdhz so wjeczor domoj podach, bēšče moja móščen počna. Wnšlach bebi, so smēju tutu nóz dobry wotpocžinf, dokelž móžach so s tej wěstoscju k měru podacz, so šym wulki dohityl mēl. Tola s tym s woprēdka ničzo njebe. Sdhz bēch so hižom do kóža lehnyl, pschiündže mi, ja šam njewjedžach kaš, wudowa mojeho něhduscheho pscheczela do myšli, wo kotrejž wjedžach, so je we wulkej khudobje žiwa. Snutstowny hlōš mi pschwoła: „Dži a dai tutej wudowje džel šwojeho džehnischeho dohityka“. S wobsamkijenjom, so nasajtra k wudowje pōndu, chzych wušnycž spytacz, ale to njemóžach. „Dži na mēščje k njej“, taš snutstowny hlōš dale rēčješče; „pschetoz wój móžetaj wobaj hač do jutšischeho dnja mormaj byčž“. Napōšledku stažech, so smoblefach a so na pucz podach. Bēšče hižom khetro pošdže, hdyž psched wudowinym domom stejach, w kotrymž so hiščeže bluka šwēczka šwēczješče. Čižsche po šchodže hač k jejnym durjam horje džech. Durje bēchu trochu powocžinjene, taš so móžach klyšecž, šchož so nutskach rēčješče; a ja klyšach, kaš tuta wudowa, drje se šlabym hlōšom, tola paš s polnym dowěrjenjom Boha wo pomoc prošješče. Za bebi njewēricž, so hibnyčž, dokelž ju w jejnej modlitwje mylicž njechach. Tola njebeč ja wot Boha pōšlanj, jej pomoc pschijnješčž? Kaš to šapocžecž? Sdhz bēch bebi hiščeže khwilku pschemklowaš, kaš jej pomhacz, wsach se šwojeje móšchnje nēšcto tolerjow a škulach je jedyn po druhim s durinej šchmaru do jštwy, kiž bēšče s teppichami pokladžena. Na to čižsche, kaž bēch pschischol, šako s domu džech. Nětko móžach, so do kóža lehnywschi, na mēščje wušnycž. A ta wudowa? Sdhz bēšče so wot šwojeje modlitwy šbēhnyla, wuhlada te šwētkle tolerje ležo. Wona jara derje wjedžyšče, so bēšče Bōh jejnu modlitwu wušklyščaš a jej psches nětoho nusnu potrebu wobradžil. Duž so šako poklatny a nětko džakownu modlitwu spēwašče — niz wjazy se staroščiwej, ale s wješkelej wutrobu“.

Njecžini Bōh wjazy džimw? —

K wschemu móže modlenje šlužicž.

W Argentiniji, w južnej Amerizy, bēšče wulkaš wušchol, so kolonistowo, to rēka, tajzy, kiž šu so tam s druhich krajow šašydlili a jich džecži njetrjebaju wojazy byčž. Nětko tam wójna wudyri a wšchitzy mužizy dyrbjachu do wojakow. Tehdy so šta, so tam k němškemu konsulej mlōdženž do jštwy šastupi a prošješče, so by tōn jeho wot woješšjeje šlužby wušwobodžil, dokelž je šyn němskeho kolonisty. „Sdže masch šwoje papjerj?“ so konsul prašješče. „„Te šu so špalite““, bē wotmolwjene. „Štaj starschej hiščeže žiwaj?“ „„Nē, taj štaj dawno njebohaj““. „Šaj, ale kaš dha dyrbju wēricž, so šy šyn němskeho kolonisty? Šwoja barba je bruna, šwoja drašta amerikaška. Wōžješch dha němszy rēčžecž?“ „„Šaneho šłowczka““.

Konsul budžyšče jeho šmjercž rady wušwobodžil; ale bjes dopořasmow to njemōžješče. Duž so na nēšcto dopomni. Na jene dobo so mlōdženža woprašča: „Njeje dha cze macz ničzo modlicž nawuczika?“ Duž so tōn mlōdženž šwjēšeli, štykny ruzy a počža po němsku spēwacz: „„Wōtcže našch, kiž šy w njebjščach atd.““ Na to konsul rjēkny: „Nētko widžu, so šy šyn Nēmža, njefabudz ženo ženje so modlicž“. Pschi tym napiša jemu, so bu

wot woješšwta wušwobodženy. Njebudžyšče jeho macz ničzo so modlicž nawuczika, dha budžyšče do krawneje wójny šobu cžahnyčž dyrbjaš.

Bože spēče.

Ššyn Boži, nade wšchitkim knješ,
Dženš krasnje spēč je do njebjšč.

Pschi horje wolijowej je
Wón čžinil šwoje džējenje.

Tam pscheczelow bē šobu wšaš
A wšchitkich jich je žohnowaš.

Duž jeho šjawnje widžichu,
Kaš k mrocželam so pošbēhnu.

Sdhz na mrocželach šteješče,
Šso s woczow jim paš šhubil je.

Wón k Wōtzej šwojemu je šchol,
Šso šhdnyčž na šwōj wēczny stol.

D kaške džješče wješele
Bishes njebjška a wyskanje!

Šchto šapschija bjes widženja,
Šchto tam psched Wōtzom nētk so šta?

Šso, hdžež budžemy domjazy,
Še šhdnyš k Wōtza prawizy.

Nētk s Boha pucz je hotowny,
D khwalmy Bože dobroty!

My k njemu, wón paš hlada k nam,
Šym šwojim lubym džēczatkam.

Našch šwērny šrēdnik byčž čže tam
A šarēčžowat móžny nam.

Džēn budže halle wješeky,
Sdhz k njemu domoj pōndžemy.

Šy, Ššyno Boži, šy našch Knješ,
Šam pomhaj k Tebi do njebjšč!

Šdychnječžko k Šbōžnikēj.

Nach budžich byš ta mrocžakka

Na horje wolijowej,

Niž pschilečža tam škušowna

Nješčž Šebje k Wōtza štolej:

Kaš šbōžne bylo mi to džētko!

Šchto wošo wuhladačž by šmētko?

Ta jašna mrocžakka čžyš byčž,

Šod nohu Šwojej w njebjču rošpłunyčž!

Wšchelake s bliska a s daloka.

— W Budyšchinje je so šašdženu šrijedu krala Albertowj pomnik w pschitomnosčži krala Šjedricha Augusta pošwjećil.

— Šodžijška šchulška wokada je wobsamška, nowu šchulu natwaricž, dokelž je licžba šchulškich džecži taš pschibēraša, so dyrbi so nowe wucžješke mēšto šaložicž.

— Na Balkanje je nētko taš dale došchlo, so je krawne wojowanje pschēstašo. Šednanja wo wumēnjenja, pod kotrymiž so trajny mēr wobsamkne, so šapocžnu a maja wuhlady na wušpēcž.